

Sygn. akt XI W 8076/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

Przy udziale oskarżyciela-----

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Warszawie

sprawy **K. Ł.**

córki W. i Z.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 01 sierpnia 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 17.05.2014r. o godzinie 16:30 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

I. obwinioną **K. Ł.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 8076/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.05.2014 r., o godz. 16:30 na ulicy (...) przy skrzyżowaniu z ul. (...) (w kierunku W.-O.) w W., urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości wykonało fotografię pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą

i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h. W związku z ujawnieniem w dniu 19.05.2014 r. popełnienia wyżej opisanego wykroczenia, Straż Miejska (...) W. podjęła czynności wyjaśniające, aby ustalić tożsamość sprawcy. W tym samym dniu na podstawie zasobów bazy Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest K. Ł.. Ustalonej właścicielce zostało wysłane za pośrednictwem poczty wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Poczta ta, nadana dnia 26.05.2014 r.

w Urzędzie Pocztownym na adres ul. (...), (...)-(...) W. nie została podjęta. W związku z tym Straż Miejska (...). W. dnia 21.07.2014 r. wysłała po raz drugi na powyższy adres w/w korespondencję. Tym razem poczta została w dniu 25.07.2014 r. osobiście odebrana przez K. Ł.. Obwiniona w żaden sposób nie zareagowała na wysłaną do niej korespondencję.

W dniu 17.06.2015 r. obwiniona nadesłała do siedziby Straży Miejskiej (...) W. pisemne wyjaśnienia. W związku z tym Straż Miejska (...) W. na podstawie art. 54 § 7 kpw odstąpiła od przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. (...) sprawy wraz z wnioskiem o ukaranie zostały przesłane do tut. Sądu celem rozpatrzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatkę urzędową (k. 1-3), wezwania (k. 4, 6), awizowaną niepodjętą przesyłkę poleconą (k. 5), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 7), notatki urzędowe (k. 15 i 16).

Obwiniona w piśmie z dnia 16.06.2015 r. złożonym w toku czynności wyjaśniających wskazała, iż po upływie ponad roku od zdarzenia z dnia 17.05.2014 r. (godz. 16:30) z oczywistych względów nie jest w stanie odtworzyć z pamięci, czy danym czasie używała samochodu, albo czy powierzyła go do kierowania innej osobie. Ponadto według obwinionej zgodnie z art. 54 § 1 kpw, czynności wyjaśniające powinny być podjęte bezpośrednio po ujawnieniu czynu i zakończone w ciągu miesiąca od ich podjęcia. Zdaniem obwinionej, biorąc pod uwagę obiektywny brak możliwości wskazania osoby prowadzącej pojazd w dniu 17.05.2014 r. o godz. 16:30, tj. ponad roku temu, bezprzedmiotowe jest żądanie podania danych dotyczących tej niemożliwej do zidentyfikowania osoby, a zatem bezpodstawne jest powołanie art. 96 § 3 kw, jako podstawy wniosku do Sądu Rejonowego (k. 12).

Obwiniona na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 roku nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, iż w dniu 1 sierpnia 2014 r. nigdy nie była w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., tak jak według Niej powołuje się na to Straż Miejska w pkt. 29 wniosku o ukaranie. Następnie obwiniona wyjaśniła, iż druga nieprawda jest podana w pkt. 31 wniosku o ukaranie. Obwiniona w swoich wyjaśnieniach kwestionuje prawdziwość zawartego tam sformułowania, twierdząc przy tym, iż żadnej zgody nie wyrażała

i nie była nigdy w tej sprawie przesłuchiwana. Obwiniona wyjaśniła, iż jedyne wyjaśnienia, jakie złożyła to te w piśmie z dnia 16.06.2015 r. W ocenie obwinionej po takim długim upływie czasu, ona nie może złożyć oświadczenia, bo musi podać w nim prawdę. A według obwinionej ona nie wie, jaka jest prawda. Zdaniem obwinionej czynności powinny być podejmowane niezwłocznie,

a według Niej tak w tej sprawie nie było. Obwiniona wyjaśniła również, iż w aktach nie ma „chyba” dowodów na to, że ona była w siedzibie Straży Miejskiej, bo w przeciwnym wypadku one musiałby być sfalszowane. Obwiniona wyjaśniła także, iż jej wina została opisana w sposób całkowicie nieprawdziwy. Ponadto obwiniona wyjaśniła, iż po tak długim upływie czasu nawet nie jest w stanie pewnych rzeczy sprawdzić, tj. czy pomiar był wykonany prawidłowo, czy to urządzenie pomiarowe było dopuszczone do używania, czy czynności były przeprowadzone przez Straż Miejską prawidłowo. A zdaniem obwinionej może mieć, co do tego wątpliwości, skoro Straż Miejska może we wniosku podać nieprawdę do Sądu. Obwiniona bowiem w swoich wyjaśnieniach zakwestionowała to, co wynika z wniosku o ukaranie (k. 35 protokołu rozprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w tych częściach, w których wyjaśnia, iż nie miała możliwości wskazania kierującego pojazdem, ponieważ została do tego wezwana po upływie ponad roku od zdarzenia z dnia 17.05.2014 r. W tym zakresie bowiem, wyjaśnienia obwinionej pozostają w sprzeczności z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Mianowicie, jak wynika z uznanych za wiarygodne: z.p.o. (k. 7) i wezwania (k. 6), obwiniona została skutecznie wezwana do wskazania po upływie niespełna dwóch miesięcy od zdarzenia drogowego, będącego podstawą jej wezwania. Z tego powodu Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom obwinionej w tych częściach,

w których wyjaśnia, iż czynności wyjaśniające nie zostały podjęte przez Straż Miejską niezwłocznie, bezpośrednio po ujawnieniu czynu. We wskazanym zakresie wyjaśnienia obwinionej nie zostały potwierdzone w innych, wiarygodnych środkach dowodowych, tj. wezwaniu (k. 4) i awizowanej niepodjętej przesyłce poleconej (k. 5). Z przytoczonych dowodów wynika, iż pierwsza czynność została podjęta przez Straż Miejską w dniu 26.05.2014 r., a więc w dziewięć dni po ujawnionym wykroczeniu drogowym, stanowiącym przyczynę wezwania obwinionej. Wyjaśnienia obwinionej w części, w której nie zgadza się z: powoływaniem się przez Straż Miejską we wniosku o ukaranie na to, iż jakoby w dniu 1 sierpnia 2014 r., będąc w siedzibie Straży Miejskiej popełniła zarzucane jej wykroczenie oraz treścią sformułowania zawartego w pkt. 31 wniosku o ukaranie, Sąd nie kwestionuje, uznając je za przyjętą przez obwinioną linię obrony. Jednakże wyjaśnienia obwinionej, co do tych dwóch wskazanych okoliczności, nie znajdują potwierdzenia w obowiązujących przepisach prawnych, zarówno materialnych, jak i procesowych. O tym jednak szerzej w części prawnej niniejszego uzasadnienia. Podobnie, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia pozostałych wyjaśnień obwinionej, ponieważ nie korespondują one z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiał dowodowy. Tak samo na uwzględnienie nie zasługuje wyjaśnienie obwinionej w tej części, w której podnosi, iż po tak długim upływie czasu nie jest w stanie sprawdzić, czy postępowanie przeciwko niej zostało przeprowadzone przez Straż Miejską prawidłowo. Okoliczności, jakie obwiniona podnosi w wyjaśnieniach we wskazanym zakresie nie mają bezpośredniego znaczenia w postępowaniu w przedmiocie art. 96 § 3 kw. Inaczej byłoby, gdyby postępowanie toczyło się w sprawie ustalenia, kto w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość, tj. w kwestii wykroczenia z art. 92a kw.

Sąd zaznacza jeszcze, iż nie kwestionuje prawdziwości wyjaśnień obwinionej w tej części, w której twierdzi, że jedynymi wyjaśnieniami, jakie złożyła to te na piśmie z dnia 16.06.2015 r., jednakże argumentacja w nich zawarta, nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ została przedstawiona przez K. Ł. w charakterze osoby podejrzanej, tj. już po ujawnieniu wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw w postaci notatek urzędowych (k. 1-3, k. 14, 15 i 16), wezwań (k. 4 i 6), awizowanej niepodjętej przesyłki poleconej (k. 5), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 7), pisma (k. 12) oraz sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 27), Sąd uznał za dowody wiarygodne. Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane, a ich treść nie budzi wątpliwości.

Wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Popołnienie wykroczenia opisanego w tym przepisie zagrożone jest karą przewidzianą w art. 96 § 1 kw, to jest karą grzywny.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie ulega wątpliwości, iż K. Ł. w czasie, kiedy była świadoma wezwania ją przez Straż Miejską (...). W. do wskazania, komu powierzyła do kierowania pojazd, tj. w okresie od odebrania wezwania czyli od 25 lipca 2014r. do dnia upływu siedmiodniowego terminu na udzielenie odpowiedzi, czyli do dnia 1 sierpnia 2014 roku – wbrew obowiązкови nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, tj. Straży Miejskiej (...). W. Oddziału Ogólnomiejskiego mieszczącego się przy ul. (...) w W., komu powierzyła do kierowania w dniu 17 maja 2014 roku o godzinie 16:30 na

ul. (...) przy ul. (...) w W., stanowiący jej własność pojazd marki S. o nr. rej. (...). Obwiniona była obowiązana do wskazania, komu powierzyła pojazd na podstawie art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wezwanie do wskazania kierującego pojazdem otrzymała 25 lipca 2014 roku, a więc niespełna w dwa miesiące po zarejestrowaniu wykroczenia popełnionego przez kierowcę jej pojazdu. Zdaniem Sądu czas ten był na tyle krótki, że obwiniona mogła pamiętać, bądź z łatwością ustalić, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował pojazdem, którego jest właścicielem. Jednakże tego nie uczyniła i powyższej informacji na żądanie uprawnionego organu nie udzieliła. Dlatego też Sąd uznał, iż obwiniona popełniła wykroczenie z art. 96 § 3 kw z upływem siódmego dnia od 25 lipca 2014 roku, to jest w dniu

1 sierpnia 2014 roku.

Nawiązując do art. 78 ust. 4 w/w ustawy należy w tym miejscu zaznaczyć, iż zgodnie z tym przepisem, właściciel lub posiadacz pojazdu może uchylić się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu pojazd został powierzony do używania lub kierowania

w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Jednakże odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż obwiniona nie wykazała w toku postępowania, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce, a tym samym uwolniła obwinioną od odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie.

Odpowiadając na zarzut obwinionej, w którym nie zgadza się z treścią zawartego we wniosku o ukaranie zarzutu w tej części, że to „(...)w siedzibie Straży Miejskiej, wbrew obowiązkowi, nie wskazała, komu powierzyła pojazd do kierowania(...)”, przytoczyć należy

art. 4 § 2 kw. Zgodnie z tym przepisem, wykroczenie uważa się za popełnione na miejscu, gdzie sprawca działała lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek nastąpił lub miał nastąpić. Z kolei wykroczenie z art. 96 § 3 kw, którego popełnienie zarzucane jest obwinionej uważa się za wykroczenie skutkowe (materialne). Wobec tego w przedmiotowej sprawie skutek w postaci „niewpłynięcia od obwinionej oświadczenia część B, zawierającego dane osobowe kierującego pojazdem w oznaczonym czasie” nastąpił właśnie w siedzibie Straży Miejskiej (...). W. przy ul. (...) w W.. To, że w/w oświadczenie

z podaną informacją miało wpłynąć do wskazanej siedziby organu pod określony adres wynikało z treści przedmiotowego wezwania.

W odpowiedzi na zarzut obwinionej podważający prawdziwość sformułowania zawartego w pkt. 31 wniosku o ukaranie, Sąd uznaje to za błędną interpretację treści wniosku o ukaranie, wynikającą z niewiedzy prawniczej i braku doświadczenia obwinionej w tego typu sprawach.

Sąd pragnie wytłumaczyć, iż przedmiotowy wniosek o ukaranie jest drukiem (szablonem), który w zależności od rodzaju sprawy podlega odpowiedniemu uzupełnieniu przez właściwy organ, zamierzający skierować taki wniosek do właściwego Sądu. Punkt 31 tego wniosku, który obwiniona kwestionuje, nie został w niniejszej sprawie w ogóle uzupełniony, a zatem nie wywołał w toku postępowania dla obwinionej negatywnych skutków procesowych.

Wobec powyższych należy uznać także, iż obwiniona wypełniła ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania jej popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania K. Ł. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionej godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym służy skutecznemu wykrywaniu sprawców przestępstw i wykroczeń drogowych,

jest zatem niezbędnym uregulowaniem, mającym na celu wykrycie sprawcy czynu przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Niejednokrotnie informacja pochodząca od właściciela, bądź użytkownika pojazdu jest jedyną wskazówką, na którą mogą liczyć organy prowadzące postępowanie i od tej odpowiedzi zleży ukaranie sprawcy wykroczenia drogowego. Waga naruszonego obowiązku była zatem wymierna. Wobec powyższego bez wątplenia należy stwierdzić, iż czyn obwinionej był społecznie szkodliwy.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. K. Ł. ponosi wobec powyższego odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionej. Określając wysokość grzywny na kwotę 500 złotych, Sąd miał na uwadze wysokość dochodów osiąganych przez obwinioną (5.001 złotych miesięcznie), posiadane oszczędności (ok. 100 000 złotych), stabilną sytuację majątkową i mieszkaniową, a w szczególności mając na uwadze względy indywidualno-prewencyjne. W ocenie Sądu, kara nie jest nadmiernie restrykcyjna, ale powinna w przyszłości uświadomić obwinionej nieopłacalność popełniania wykroczeń i skłonić ją do postąpienia zgodnie z prawem w podobnej sytuacji.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, Sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionej nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniosła ona koszty postępowania w pełnej wysokości. Na zasądzone koszty składają się: kwota 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłata od kary grzywny, której wysokość wyliczono na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (50 zł).